

ШТАНКО Катерина Володимирівна (24. 07. 1951, Сімферополь) — графік. Дружина [Олексія](#), мати [Володимира](#) Штанків. Заслужений художник України (2018). Всесвітній кубок марок (2000), премії Міжнародного товариства філателістів «За найкращу марку 10-ліття» (2001), імені Г. Нарбута (2004), 1-а премія конкурсу «Книжка року» (2003; 2023). Диплом 2-го (1985) та 1-го (1987; 1988) ступенів Українського республіканського конкурсу книжкової графіки, спеціальний диплом Всесоюзного конкурсу книжкової графіки (1986). Членкиня НСХУ (1986). Закінчила Київський художній інститут (1979; майстерня [В. Чебаника](#), [Г. Галинської](#)). У 1979—83 навчалася в Академічній художній майстерні при АМ СРСР (Київ, керівник [М. Дерегус](#)). Основна галузь — книжкова графіка; улюблені техніки — акварель, еколайн, графітний олівець. Ілюструє переважно книжки для дітей. Створює дивовижні та яскраві твори з досконало розробленою тональною гамою, психологічно виразними персонажами, історично достовірними деталями костюма та побуту. Графічні чорно-білі ілюстрації прозорі й повітряні, з тонкими штрихами й загадковим шлейфом недовомовленості. Від 1979 співпрацювала з видавництвами «Веселка», згодом — «Грані-Т», «А-БА-БА-ГА-ЛА-МА-ГА», «Дніпро», «Знання», «Наш формат»

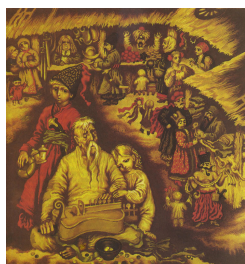
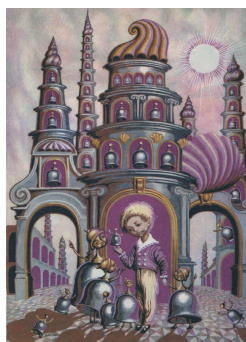
Фотоілюстрації

(усі — Київ), «Видавництвом Старого Лева» (Львів); ілюструвала журнал «Соняшник». Авторка та ілюстраторка книг «Драconi, вперед!» (2014; визнана «Дитячою книгою року» за версією BBC), «Вогняна казка» (2021; обидві — Київ). Проілюструвала значну кількість видань, зокрема «Червоні вітрила» О. Гріна (1980), «Казка про старого гнома» З. Топеліуса, «Морем Карибським кораблик пливе» Н. Гильєна (обидва — 1981), «Крихітка Цахес» Е. Гофмана (1982), «Білінка й Рожинка» братів Грімм, «Балади» В. Жуковського (обидва — 1983), «Червоненька квіточка» С. Аксакова (1984), «Містечко у табакерці» В. Одоєвського (1985), «Норвезькі народні казки», «Кольорові скельця» Г. Демикіна (обидва — 1986), «Білоруські народні казки», «Попелюшка» Ш. Перро (обидва — 1987), «Мені тринадцятий минало» Т. Шевченка (1989), «Михайлик — джура козацький» М. Пригари, «Фінські народні казки» (обидва — 1990), «Бригантина» О. Гончара (1992), «Царівна-Жаба» (обидва — 1992; 1996), «Золотий павучок» І. Малковича, «Кирило Кожум'яка» (обидва — 1997), «Мати» Г.-К. Андерсена (1999), «Улюблені вірші» (2000—01, 2005), «Сто казок» (2002—03; 2012; усі — Київ), «Про краснолюдіків та сирітку Марисю» М. Конопницької (Л., 2004), «Сни Ганса Християна» (2009), «Хлюсь та інші» (2010; обидва — Київ), «Слон на ім'я Гудзик. Різдвяна історія» (2011), «Слон на ім'я Гудзик та вогняна Квітка» (2013), «Слон на ім'я Гудзик та карнавал чудодіїв» (2015), «Слон Гудзик та острів Чорної чаплі» (2017; усі — Львів), «Пригоди блакитного папуги» (2018), «Знайомий сніговик» (2019) Лесі Ворониної, «Анна Ярославна — королева Франції» І. Малковича (2023; усі — Київ). Учасниця багатьох всеукраїнських, всесоюзних та міжнародних мистецьких виставок від 1979. У Києві 2013 відбулася виставка робіт родини Штанків.

Рекомендована література

1. Головка Т. Про що розповідають сни Андерсена? // День. 2010, 18 черв.;
2. Tallinn Illustrations Triennial: Katalog. Tallinn, 2023;
3. Зробити чарівне зримим! // День. 2013, 23 верес.

[О. А. Воронина](#)

Бібліографічний опис:

Штанко Катерина Володимирівна / О. А. Воронина // Енциклопедія Сучасної України [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. — К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2024. — Режим доступу: <https://esu.com.ua/article-883022>

2001-2025 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України ([докладніше](#)).